Přes skály domů

díl devátý

“Traveling leaves you speechless, then turns you into a storyteller”

“Cestování vás zanechá beze slov, oněmíte údivem, a pak z vás udělá vypravěče“

Intermezzo z malé dovolené na konci srpna. Nevim, jak jsem se dostala na Kypr. Nebyl ani na mém bucket list. Ani směrem do Afriky. Letenku na tento ostrov jsme od roku 2020 3 x měnili, takže jsme se sem doletěli až po 2 letech. Typ dovolené >leženi u bazénu< není nic pro nás. Navíc v sezóně, kdy je tu hodně turistů a vedro. Po příletu je jasné, že jsme se ocitli v baště anglicky mluvících návštěvníků. Auta jezdí vlevo, po 3 dnech jsem ještě neviděla Cypriota, kromě slečny která pronajímala auta na letišti. V restauracích pracují Angličané, hoši z Pákistánu a Kamerunu. Normálně tu bývají Rusi, jejich podniky mají výhodné daňové úlevy, ale neviděla jsem jich moc. Pronajali jsme si vilku s bazénem v britském komplexu s golfovým hřištěm. Země není nijak fotogenická, takže se soustřeďuji na macro fotografii květin v zahradách. Je tu celkem velká nuda, už nám je jasné, že tato naše první cesta bude i poslední. To se nám stává často. Prostě to není Afrika. I když je mým cílem mé 2 cestovní pasy naplnit co nejdříve razítky hraničních přechodů různých zemí. Ale ne za každou cenu. Příště musím být více vybíravá.

S radostí se tedy opět ponořím myšlenkami do posledních dnů cesty po Namibii. Právě se chystáme přenocovat jižně od n.p. Etoša. Máme 3 noci než dojedeme do hlavního města, nemáme rezervace. Máme na výběr totálně odlišné trasy : buď jet na západ ke studenému Atlantiku na pusté písečné surreální pobřeží s příznačným názvem Pobřeží koster a dojet až k druhému největšímu městu Swakopmundu. Tato volba by byla nejvíce dobrodružná.

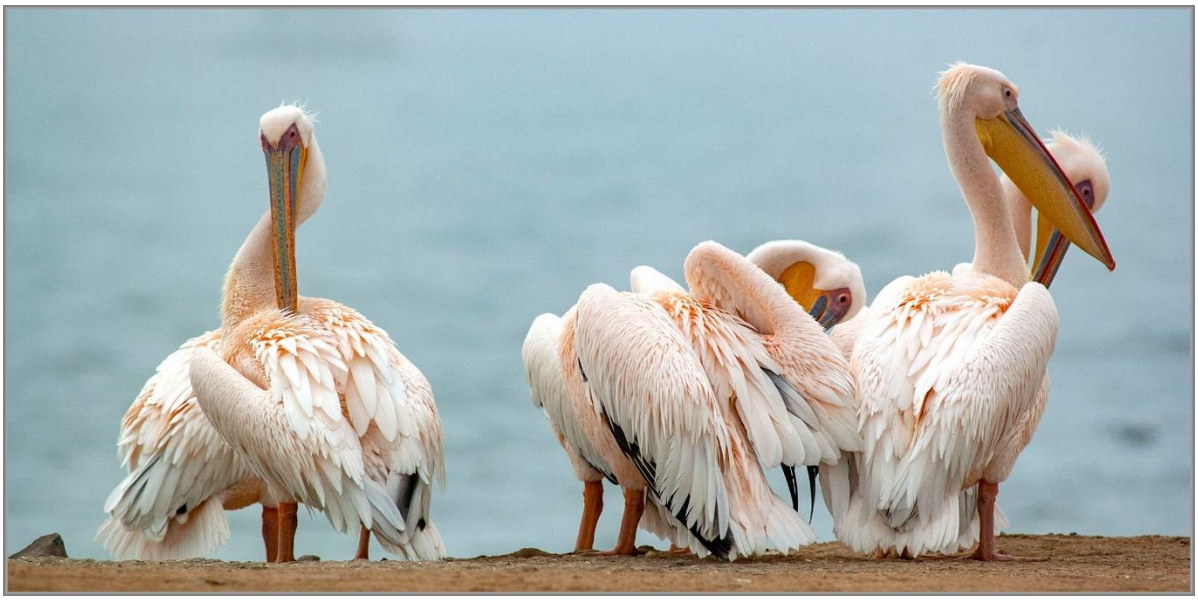

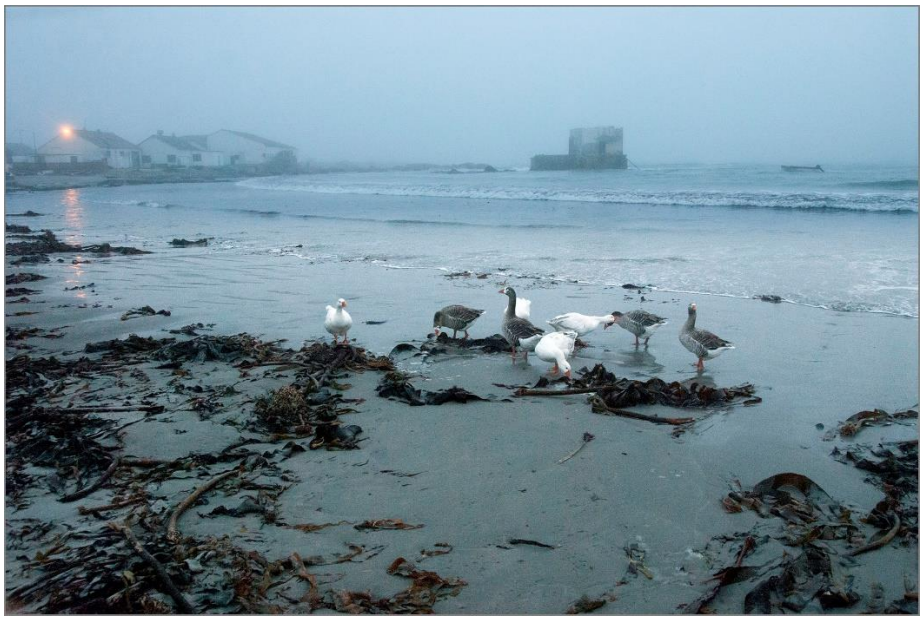

Tudyma tedy nyní nepojedeme.

Pokud zvolíme východní trasu, můžeme přenocovat např. v parku Okonjima, patřící nadaci Africat, která se stará o zachráněné šelmy. Zde je m.j. na programu odpolední sledování leoparda nebo gepardů pomocí rádiového signálu. Tato volba by byla nejdražší.

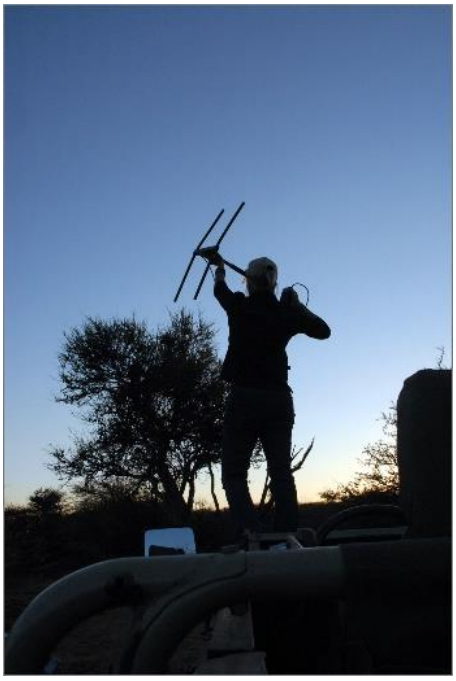

Tato zvířata žijí volně v parku a díky radiovým obojkům se dají vystopovat. Jelikož jsme tato místa již v minulosti několikrát navštívili, tak dnes dáme přednost novému zážitku = zvolíme cestu prostřední a přenocujeme v horách.

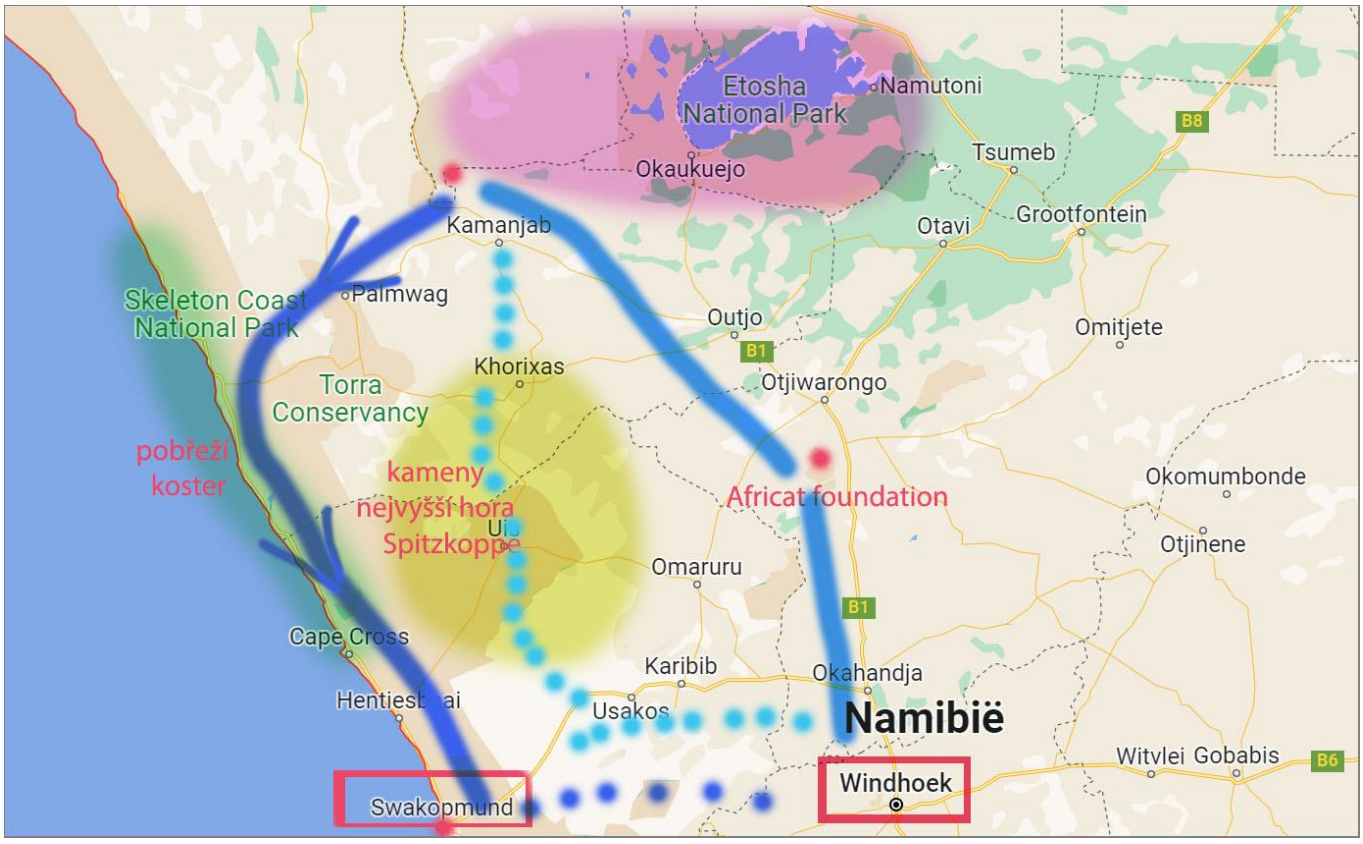

Okolo hory Spitzkoppe (1728 m) nás čekají fotogenická rána i večery. A ticho. V noci hvězdy. První noc jsme naplánovali camp MOWANI mezi balvany. Oblé kameny velké jako chatky, které jsou postaveny mezi nimi, vytváří neskutečnou krásu. Kocháme se výhledy na krajinu jak z našeho domečku, tak z common area. Je zde krásná otevřená restaurace a mezi skalami malý bazén s výhledem.

Večer pozorujeme západ slunce z vyhlídkového místa, kam nám nosí drinky. Jaká dekadence.

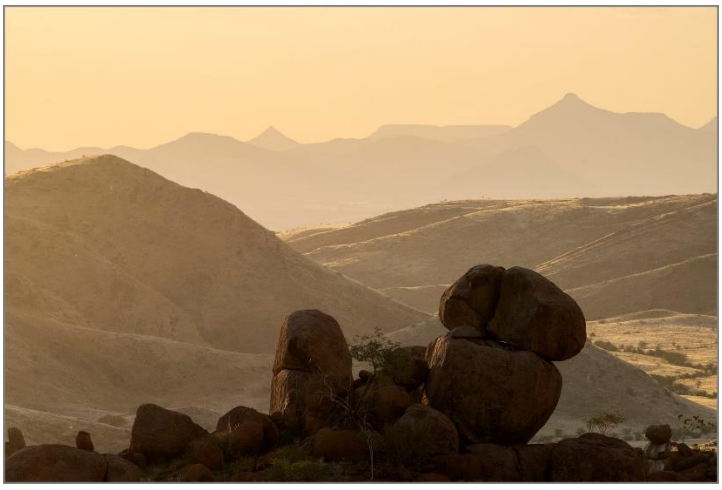

Rána byla stejně okouzlující

V okolí existují důkazy o zdejším osídlení v neolitu. Jedná se především o skalní kresby a rytiny, z nichž nejstarší pocházejí z doby kolem 4400 př. n. l. V posledním ubytování, v lodgi Ai Aiba nás zavezli do skal, kde jsme mohli obdivovat tyto staré kresby hlinkou vytvořené ve skalách.

Mladá dívka kmene Himba

A co lidi, žije tady vůbec někdo ? Ano, a jak krásní.

Namibie je nejméně osídlená země v Africe. Právě zde, na sever od hlavniho města je relativně větší hustota obyvatel.

U cesty stojí krámek děvčat kmene Himba, lákají nás na nákup suvenýrů. Tady, kde projede pár aut za den, tráví čas v prachu a vedru a čekají. Jsou krásně ztepilé, pomazané bronzovou hlinkou. Zastavíme a já koupím nějakou blbůstku, abychom jim udělali radost. Jsou daleko od svých domovů, které jsou na severu Namibie , u hranic Angoly. Ještě donedávna je turismus nezasáhl, v klidu žili svůj jednoduchý pastevecký život. I my jsme se před pár lety, v roce 2009 dostali do jedné takové vesnice. Sice jsme nebyli první turisté, nicméně se k nám chovali zdvořile a byli rádi za dárky: mouku a cukr. Teď objevily slovo money (peníze) a agresívně je vyžadují. Místo mouky si kupují alkohol. Anglicky umí pár slovíček, money, beer a číslovky 100, 1000. Takže jste uhodli, panenku jsem koupila za 1000 Randů.

Pod stolem se suvenýry vidím dobře živené batole, sedí v písku a něco žvýká. Má vedle sebe nádobu s jídlem, kouknu a vidím proteinovou svačinku: vrtící se červy. To je Afrika. Už aby dorazila sarančata. Červi se tu jí všude, dokonce byli v 5* hotelu u Viktoriiných vodopádů na veřerním bufetu, hezky uvaření v míse u salátů.

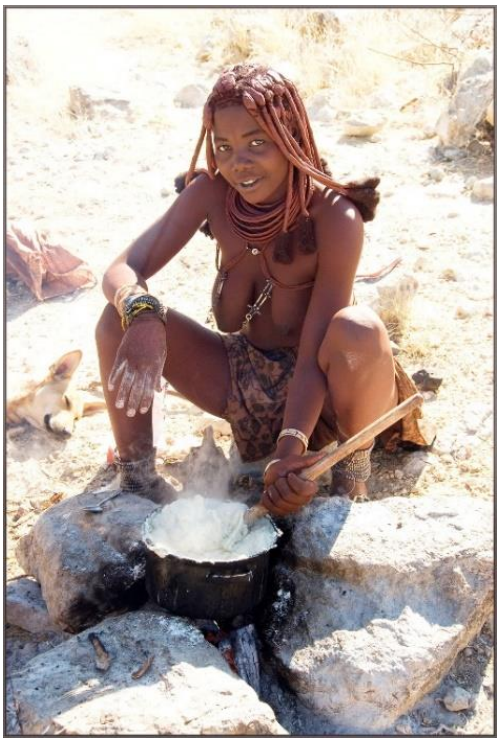

Právě zinkasovala 1000 Randů. Dáš si kaši k obědu ?

Vzpomínám na radu z knihy o přežití, když vám domorodci dají něco na jídlo a vy se toho štítíte, tak odmítnete s vysvětlením, že vaše náboženství vám toto jídlo zakazuje. Tím nikoho neurazíte.

Po cestě přes Damaraland se také u obce začínající na O (‘Oh my god‘?) objeví krámek patřící paní z kmene Herero. Dámy milují oblečení, poznáte je podle barevných šatů a speciálního kloboučku.

Ani se nechce věřit, že předci Hererů byli též kočovní pastevci, kteří přišli v 17. století ze severovýchodu.
Ti se rozdělili na 2 skupiny, dnešní Herero a Himba.

Jediní původní obyvatelé Namibie jsou Sanové (Křováci). Jsou malí, světlí, atletické postavy a pochází z pouště Kalahari. Seznámili jsme se s nimi hned na začátku této expedice. A jimi také cestu zakončíme.

Dojíždíme do hlavního města. Silnice se rozšiřuje až do dálnice, množství aut a reklam se násobí. Mobilní signál všude funguje, vidíme obchody, garáže, restaurace. Na křižovatkách semafory. Pocit africké volnosti, přirozenosti a opravdovosti mizí. Už na nás doléhají zprávy z >civilizace< , strašák úzkosti z budoucnosti světa se vrací. Během těch 2 týdnů daleko od hlučícího davu jsme pomalu zapomněli na válku v Evropě, Covid a energetickou krizi. .. Doufejme, že africké osvěžení a pohlazení na duši nám nějakou dobu vydrží. Loučíme se s Afrikou.

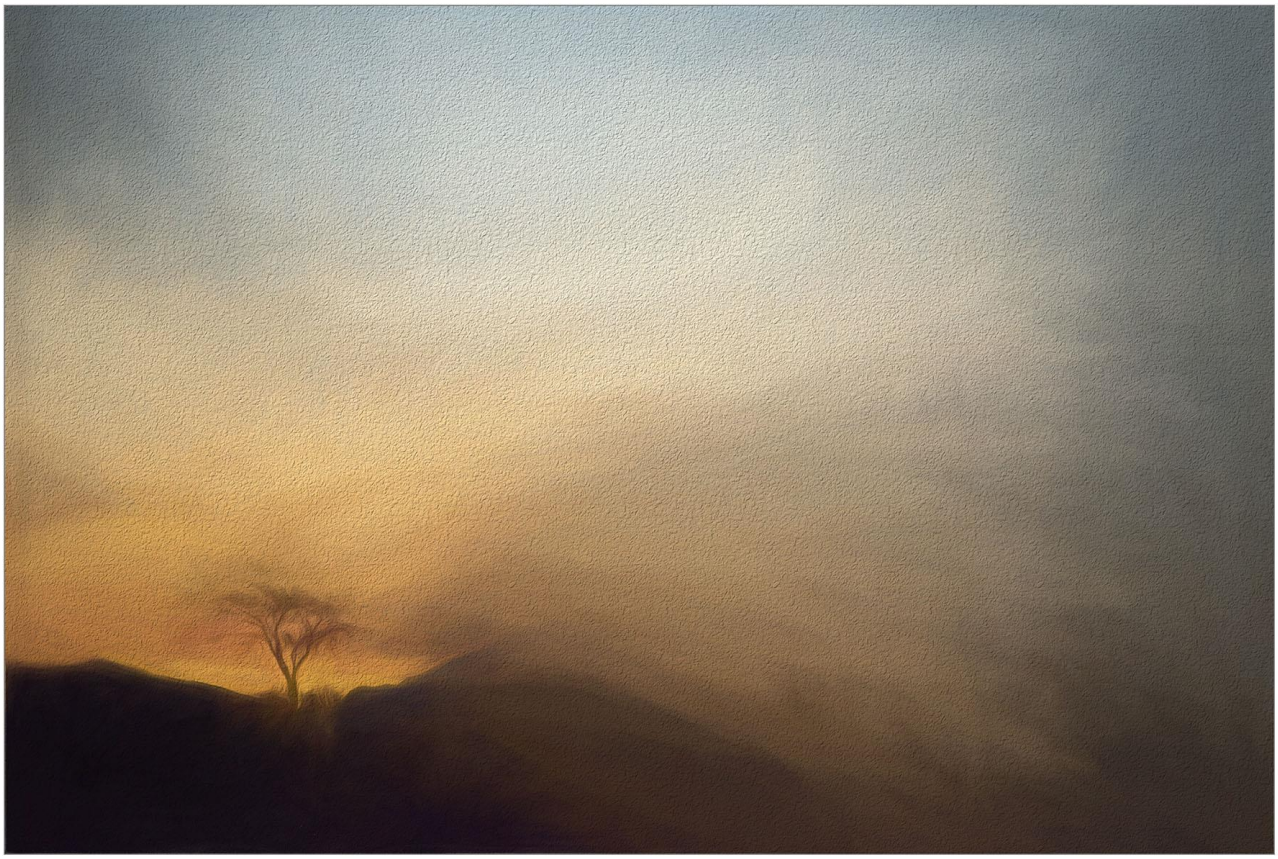

Budeme se těšit na příští cestu.

„If you want a happy ending, it just depends on where you close the book!“ (O. Welles)
"Pokud chcete šťastný konec, záleží jen na tom, kde knihu zavřete!"

Fakta

bucket list seznam věcí, které by chtěl člověk udělat, než zemře.

Osídlení Namibie

Africké kmeny Himba, Herero, Hottentot přicházely ze severu kolem 17. století. Na konci 15. století se na dnešním území Namibie vylodili Portugalci. Namibijské území bylo využíváno k zastávkám rybářů a bylo sporadicky osídleno holandskými osadníky. Teprve těsně po roku 1800, přicházejí do Namibie němečtí misionáři a následně i němečtí osadníci. V oblasti se rovněž prezentovali Angličané, kteří se usídlili a zabrali zátoku Walvis Bay.

Pobřeží koster POKUD EXISTUJE PEKLO NA ZEMI, JE TO ZDE. Přežijí jen nejsilnější. Jihoafrická poušť Namib nemá slitování. Asi 40 km široký a 500 km dlouhý úsek atlantického pobřeží na severu Namibie nazývaný jako Pobřeží koster ukrývá nesčetně vraků uvízlých lodí a vybělených kostí zvířat i lidí. Poušť nevalné pověsti se rozkládá za městem Swakopmund. Vzhledem k tomu, že je ve zdejším moři hodně ryb, je pobřeží poseto vraky rybářských a velrybářských lodí. Pro námořníky, kteří na Pobřeží koster ztroskotali, to znamenalo jistou smrt. Buď utonuli ve studeném moři, nebo zahynuli na rozpáleném písku. Jiná možnost nebyla, neboť cesta do vnitrozemí nemohla kvůli vysokým dunám, pusté a vyprahlé poušti nikoho zachránit. Je to jedno z nejnehostinnějších míst na světě, domorodci z kmene Nama mu říkají „Místo, které Bůh stvořil v hněvu“. Podél pobřeží vede nyní cesta, která je přes den otevřena a je možno ji s propustkou projet.

AfriCat Foundation non profit nadace založena 1991 na ochranu velkých afrických kočkovitých šelem jako jsou lvi, leopardi, gepardi, caracal atd.

HIMBA a HERERO (Himba = "lidé západu", Herero = "lidé východu") přišli do Namibie ze severu. Himba se liší od Herero pouze místem výskytu a mnohem omezenějším přijetím životních norem evropských kolonizátorů.

© foto a text Jana Vaňourková